

เทป้วนนั้นทำให้ฉันได้พบเธออีกครั้ง...

OUR 30 -MINUTE SESSIONS

30 นาที...จนกว่าจะจากลา...

サユナラまでの 30 分

San Toudou เซียน

สมกร ศรีกิจกุล แปล

Original story: 30-minute cassettes and Satomi Oshima

San Toudou เขียน

สมกร ศรีกิจกุล แปล

Original story: 30-minute cassettes and Satomi Oshima

สำนักพิมพ์ฟูริน

จัดจำหน่ายโดย บริษัท ซีเอ็ดยูเคชั่น จำกัด (มหาชน)

ค้นหาหนังสือที่ต้องการ (รวม e-book และสินค้าที่น่าสนใจ) ได้เร็ว ทันใจ

• บน PC และ Notebook ที่ www.se-ed.com

• สำหรับ SmartPhone และ Tablet ง่ายๆที่ <http://m.se-ed.com>

(ผ่าน browser เข้าอินเทอร์เน็ตแล้วทำ Bookmark บนจอ Home จะใช้งานได้เหมือน App ทุกประการ)
หรือติดตั้ง SE-ED Application ได้จาก Play Store บน Android หรือจาก App Store บน iOS

Our 30-Minute Sessions 30 นาที...จนกว่าจะจากลา

SAN TOUDOU, Satomi Oshima เขียน

ธมกร ศรีกิจกุล แปล

ราคา 199 บาท

สำนักพิมพ์ฟูริน

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย โดย บริษัท ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด (มหาชน)

ห้ามคัดลอก ลอกเลียน ดัดแปลง ทำซ้ำ จัดพิมพ์เนื้อหาและภาพประกอบ

หรือกระทำการอื่นใด โดยวิธีการใด ๆ ในรูปแบบใด ๆ ไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้ เพื่อเผยแพร่ในสื่อทุกประเภท หรือเพื่อวัตถุประสงค์ใด ๆ นอกจากจะได้รับอนุญาต

Authorized Translation from Japan Language Edition.

“OUR 30-MINUTE SESSIONS side:SOTA” © SAN TOUDOU/30-minutes and

Satomi Oshima 2019 © 2020 “Our 30-Minute Sessions” Film Partners

All rights reserved.

First published in Japan in 2019 by SHUEISHA Inc., Tokyo.

Thai edition published by arrangement with Shueisha Inc.,

Tokyo in care of Japan UNI Agency Inc., Tokyo

through Arika Interrights Agency

Thai translation copyright © 2022 by SE-EDUCATION PUBLIC COMPANY LIMITED

All rights reserved.

1 1 2 - 6 0 3 - 1 6 1

2 5 6 6 3 2 1 0 9 8 7 6 5

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

โทโด, ซัน.

Our 30-Minute Sessions 30 นาที...จนกว่าจะจากลา. -- กรุงเทพฯ : ซีเอ็ดดูเคชั่น, 2565.

200 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. โอชิมะ, ซาโตมิ, ผู้แต่งร่วม. II. ธมกร ศรีกิจกุล, ผู้แปล. III. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN (e-book)

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด (มหาชน)

SE-EDUCATION PUBLIC COMPANY LIMITED

เลขที่ 1858/87-90 ถนนเทพรัตน แขวงบางนาใต้ เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260

โทร. 0-2826-8000 สายงานการผลิต โทร. 0-2826-8572 โทรสาร 0-2826-8589

หากมีคำแนะนำติชม ติดต่อได้ที่ comment@se-ed.com

ผู้จัดทำ • ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ-สายงานผลิตหนังสือ กนิษฐ์ พรหมแสน

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร อรุโณทัย เขตหาญ • บรรณาธิการจัดการ ประคอง ชุนทอง เครือมาศ บุญล้อม

บรรณาธิการเล่ม อธิษฐาน มรรคสุนทร • ออกแบบปก วงศ์พรรณ สมบูรณ์วรกิจ • จัดรูปเล่ม สุรีย์ อันขมา

จากใจกอง บก.

30 นาทีสำหรับบางคนอาจเป็นช่วงเวลาที่ยาวนาน แต่กับใครอีกหลายคน 30 นาทีคือช่วงเวลาอันแสนสั้น ขึ้นอยู่กับว่าเรากำลังทำอะไร อยู่ที่ไหน และกับใคร อย่างที่โชตะพูดกับอากิว่า “เวลาจริงแค่ไม่กี่นาที แต่ในความรู้สึกกลับเข้มข้นและเนิ่นนานหลายสิบเท่า”

เวลาเพียง 30 นาทีของอากิกับโชตะทำให้ชีวิตใครหลายคนเกิดความเปลี่ยนแปลง ทั้งค้นพบโลกใบใหม่ ค้นพบสิ่งที่ตนหลงใหล เพื่อนใหม่ ตัวตนที่ตนเองไม่เคยรับรู้ กล้ายอมรับในสิ่งที่ไม่เคยกล้า

เวลาสั้น ๆ เพียง 30 นาทีจากการกดปุ่ม PLAY บนเครื่องเล่นเทปคาสเซ็ท จะนำพาชีวิตที่ดูเหมือนจะเป็นชั่วตรงข้ามของอากิและโชตะไปในทิศทางใด แล้วอากิจะสามารถกดประตูหัวใจของโชตะให้เปิดออก สมกับที่ช่อบพูดติดปากว่า “ไม่มีประตูบานไหนที่ฉันจะปิดไม่สำเร็จ” ได้ไหมนะ...

สำนักพิมพ์ฟูริน

สารบัญ

1. สระว่ายนํ้าร้างกับเทพคาสเซโต้ 009
2. เมื่อเป็นแบบนี้ ชีวิตเลยเล่นซ้ำอีกครั้ง 023
3. ECHOLL ที่ไร่วิญญาน 039
4. ความทรงจำที่ไลฟ์เฮาส์ 079
5. ตากหนังสือกับความฝัน 097

6. ดวงดาวเริ่มโคจรอีกครั้ง	127
7. ความทรงจำเมื่อแรกพบ	169
8. อนาคตดังภาพฝัน	187
ประวัติผู้แต่ง	199

1

สละวายนํ้าร่างกับเทพคาสซิอุส

ยามที่ได้ยินท่วงทำนองเพลงอันไพเราะ ทำให้รู้สึกถึงการมีชีวิตอยู่

ช่วงเวลาที่ได้อ้อมเข้าไปในโลกของดนตรีตามลำพัง ทำให้ความทุกข์ทรมานจากการมีชีวิตแบบบางจางหายไป ทำให้รู้สึกหายใจโล่งขึ้นบ้าง

แต่ก็ไม่ได้คิดจะใช้ดนตรีเป็นอาชีพอยู่แล้ว และไม่เคยคิดอยากทำแบบนั้นด้วย

เพราะอย่างนั้นถึงได้เริ่มต้นหางานอย่างที่นักศึกษามหาวิทยาลัยส่วนมากเขาทำกัน จะเป็นบริษัทไหนก็ได้ ขอแค่รับเข้าทำงานก็พอ

อยากจะเป็นแค่มนุษย์ธรรมดาทั่วไป ถ้าสามารถทำงานและใช้ชีวิตแบบธรรมดา ๆ คิดว่าชีวิตโดยรวมน่าจะไปได้ดี ความทุกข์ทรมานต่าง ๆ อันยากจะหาทางออก ความรู้สึกเวทนาตัวเองจะได้มลายหายไปเสียที

ส่วนในเรื่องดนตรี ก็ขอแต่งเพลงคนเดียว สนุกคนเดียว
ก็น่าจะเพียงพอแล้ว

เชื่ออย่างนั้นมาโดยตลอด จนกระทั่งวันนั้นที่ได้พบ
กับชายคนหนึ่ง...

สถานที่สัมภาษณ์งานอยู่ในสถานที่ปิด เครื่องปรับอากาศ
เปิดแรงจนทำให้รู้สึกหนาว

เมื่อครูที่ปั่นจักรยานในชุดสูทสมัครงานจนเหงื่อโชก
กลายเป็นเหมือนเรื่องโกหก

“ผมเคยเขียนบทความที่น่าสนใจและทำสื่อเผยแพร่ด้วย
ตัวเองครับ ตอนนี้มียอดวิวถึง 86,000 วิว และมียอดผู้ติดตาม
ในทวิตเตอร์ทั้งหมด 5,830 แอคเคานต์”

คุโบตะ โซตะ นั่งฟังนักศึกษาข้างๆ พุดโฆษณาตัวเอง
จนระออคอยให้ถึงลำดับของตน

การสัมภาษณ์แบบกลุ่มเช่นนี้ทำให้เขาต้องมานั่งฟังเรื่อง
ของคนอื่นทั้งที่ตนเองไม่ได้สนใจอย่างช่วยไม่ได้ ยิ่งได้ฟัง
มากเท่าไร ก็ยิ่งรู้สึกว่ายาวเป็นช่วงเวลาที่ไร้สาระลึนดี

“นั่นสุดยอดมากเลยนะ เอ้า คนต่อไป”

“คุโบตะ โซตะ ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยชินเซครับ”

ขณะโชตะลุกขึ้นยืน ผู้สัมภาษณ์ก็ตรวจดูเอกสารที่วางบนโต๊ะด้วยท่าทางไม่ต่างจากเดิม

“เอาละคุณคุโบตะ ช่วยเล่าเรื่องราวประทับใจที่มีร่วมกับเพื่อนสมัยมหาวิทยาลัยให้ฟังสักหน่อยครับ”

“ผมไม่มีเพื่อนครับ”

ทันใดนั้น ไม่ใช่แค่ผู้สัมภาษณ์เท่านั้น แต่บรรยากาศในห้องสัมภาษณ์ก็เกิดตึงเครียดขึ้นอย่างกะทันหัน สายตาของนักศึกษาที่นั่งอยู่ข้างซ้ายและขวาของโชตะต่างหันมาจ้องมองเขาเป็นตาเดียว ทว่าเขาก็ยังคงมองไปข้างหน้าโดยไม่สะทกสะท้าน

“ไม่มีสักคนเลยหรือครับ?”

ผู้สัมภาษณ์ถามขึ้นด้วยท่าทางหวาดหวั่น

“ใช่ครับ อย่างน้อยการไม่มีเพื่อนก็ทำให้ผมมั่นใจว่าจะโฟกัสกับงานได้ดี ทำงานได้รวดเร็ว เพราะไม่เสียเวลาไปกับการคบคนครับ”

ขณะสัมภาษณ์ที่นั่งกันอยู่สี่คนต่างหันมามองหน้ากันแล้วยิ้มเจื่อนๆ

“อา...อย่างนั้นเองสินะ ขอบคุณมากเลย งั้นก็นั่งลงได้เอาละ คนต่อไป...”

โชตะทำท่าจะเปิดปากพูดบางอย่างเสริมเพราะรู้สึกว่ายังพูดน้อยไป แต่ผู้สัมภาษณ์ที่ยิ้มเจื่อนเมื่อครู่ก็บอกกับโชตะที่ยังไม่ได้นั่งว่า

“ไม่เป็นไรครับ นั่งลงเถอะ คนต่อไป”

โชตะนั่งลงแบบเสียไม่ได้ และฟังเรื่องของนักศึกษา

คนต่อจากเขาเล่าแบบเข้าหูซ้ายทะลุหูขวา

ไม่ว่าใครก็พูดแต่เรื่องเดิม ๆ นักศึกษาที่มาสมัครงาน
ส่วนใหญ่ต่างพูดเพื่อให้ฝั่งบริษัทพึงพอใจ

เมื่อสัมภาษณ์เสร็จ พวกนักศึกษาก็หยิบสมาร์ตโฟน
ของตัวเองออกมา น่าจะกำลังแลกไอดีของแอปพลิเคชันแชตกัน

“อ้าว คนเมื่อกี้นี้มา มาเข้ากลุ่มด้วยกันมั๊ย?”

นักศึกษาชายที่สัมภาษณ์ด้วยกันสังเกตเห็นโซเชียลซึ่งกำลัง
ทำท่าจะกลับ

“ไม่เป็นไรหรอก การคุยกับคนที่ยังไม่รู้ว่าจะได้งานรึเปล่านั้น
มันคงไม่มีประโยชน์อะไรนะ”

โซเชียลเดินไปที่ลิฟต์โดยไม่แม้แต่จะหันกลับไปมอง ถึงจะ
ได้ยินเสียงซุบซิบนินทาดังลอยมาจากทางด้านหลัง แต่ก็แสร้ง
ทำเป็นไม่ได้ยิน

เขาหยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมาดูจึงเห็นว่ามียีเมลใหม่เข้ามา
หลายฉบับ

ในกล่องข้อความมียีเมลจากบริษัทที่เคยไปสัมภาษณ์มา
ก่อนหน้านี้ ตรงอีเมลใหม่โซเชียลสังเกตเห็นข้อความคุ้นตาในช่วง
สองถึงสามเดือนที่ผ่านมา

สุดท้ายนี้ ทางเราหวังว่าคุณจะประสบความสำเร็จในการ
สมัครงานต่อไป

เมลปฏิเสธรินะ

โซตะเก็บสมาร์ตโฟนและตรงกลับบ้าน
เมื่อมาถึงบ้านก็รีบเปลี่ยนเสื้อผ้า ใส่เสื้อโปโลเรียบ ๆ กับ
กางเกงหลวม ๆ สบาย ๆ

ในที่สุดก็จะได้ผ่อนคลายซะที

โซตะหยิบคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กกับหูฟังใส่ลงในกระเป๋า
ที่ใช้จนเก่าคร่ำคร่า ขึ้นคร่อมจักรยานแล้วขี่ออกไป

บนถนนปราศจากรถวิ่งผ่าน มีเพียงเสียงใบไม้จากต้นไม้
ริมทางที่สะบัดไหว โซตะถีบปั่นเหยียบจักรยานไปด้วยท่าทาง
เนือย ๆ พลางยิ้มริมฝีปาก

แม้จะถอดชุดสูททิ้งไป แต่ไม่ว่าอย่างไรเรื่องสมัครงาน
ก็ยังครบถ้วนจิตใจอยู่ดี

อีเมลแจ้งเตือนไม่รับเข้าทำงานถาโถมลงมาในกล่องอีเมล
มากขึ้นเรื่อย ๆ ถ้ายังไม่รีบบริษัทไหนรับแบบนี้ละก็ เมื่อรู้สึกตัว
อีกทีก็คงใกล้จะถึงฤดูร้อนเสียแล้ว*

* โดยปกตินักศึกษาที่ประเทศญี่ปุ่นจะเริ่มส่งใบสมัครงาน และเข้าฟังบรรยาย
แนะนำการสมัครงานของบริษัทต่าง ๆ ตั้งแต่ปลายปี 3 ซึ่งอยู่ในช่วงเดือน
มีนาคม-เมษายน และเริ่มสอบคัดเลือกเข้าทำงานในบริษัทต่าง ๆ ต่อขึ้น
ปี 4 ช่วงเดือนเมษายน-มิถุนายน ซึ่งเป็นฤดูใบไม้ผลิ แล้วจะทยอยได้รับการ
ยืนยันการตอบรับเข้าทำงานอย่างไม่เป็นทางการตั้งแต่เดือนมิถุนายน
เป็นต้นไป ซึ่งเป็นช่วงฤดูร้อน กระทั่งเริ่มได้รับประกาศอย่างเป็นทางการ
ในช่วงเดือนกันยายนถึงตุลาคม ซึ่งเป็นฤดูใบไม้ร่วง ในเนื้อเรื่องคือโซตะ
สอบผ่านข้อเขียน แต่ยังไม่ผ่านสัมภาษณ์สักทีจึงเกิดความกังวล เพราะคนอื่น
ที่สมัครงานกับบริษัทใหญ่ ๆ ต่างผ่านแบบไม่เป็นทางการกันแล้ว

การสอบสัมภาษณ์ของบริษัทชื่อดังก็ลดน้อยลงไปทุกที
ขึ้นเป็นแบบนี้อย่างต่อไป มีหวังได้กลายเป็นคนตกงานเพราะไม่มี
บริษัทไหนรับเข้าทำงานอย่างแน่นอน

โชตะถีบจักรยานให้เร็วขึ้น รวากับต้องการสลัดเรื่องแย่ๆ
ทิ้งไป

ในที่สุดสระว่ายน้ำที่ถูกทิ้งร้างก็ปรากฏขึ้นตรงหน้า
สระว่ายน้ำกลางแจ้งซึ่งปิดตัวมานานคือสถานที่ที่เขา
มาเป็นประจำตั้งแต่สมัยเป็นเด็ก บางครั้งเวลาอยากอยู่คนเดียว
ก็จะมาที่นี่

“หือ?”

ในขณะที่โชตะกำลังจะมุดหัวเก่าๆ ได้เลื้อยไปเห็นว่า
มีของบางอย่างตกอยู่

ที่แรกเขานึกไม่ออกว่าสิ่งนั้นคืออะไร เพราะไม่เคยใช้
มาก่อน แต่ต่อมาก็นึกขึ้นได้ว่าเมื่อก่อนเคยเห็นพ่อใช้เจ้าสิ่งนี้
มันคือเครื่องเล่นเทปคาสเซ็ทนั่นเอง
เจ้าเครื่องนั้นมีขนาดเล็กสำหรับพกพา แถมข้างในก็ยัง
มีเทปอยู่อีกด้วย

ถ้าทำเป็นมองผ่านไปเสียก็คงไม่เป็นไร แต่ไม่รู้ทำไมถึง
ติดใจสงสัยว่าในเทปนั้นต้องมีอะไรบางอย่างที่น่าสนใจ
อย่างแน่นอน

โชตะหยิบเครื่องเล่นเทปขึ้นมา แล้วเดินไปนั่งตรง
ม้านั่งด้านล่างภายในสระที่วิดน้ำออกจนเกลี้ยง

หยิบโน้ตบุ๊กออกจากกระเป๋า ต่อมิดิคอนโทรลเลอร์*
ที่มีรูปร่างเหมือนคีย์บอร์ดเปียโนพร้อมคอร์ดปุ่ม แล้วเปิด
โปรแกรมซอฟต์แวร์แต่งเพลง ก่อนจะเคาะแป้นคีย์บอร์ด
บรรเลงแต่งเพลงใหม่ลงไป

แต่ไม่รู้ทำไมวันนี้ถึงไม่ค่อยมีสมาธิสักเท่าไร ทั้งสายตา
ยังเหลือบไปมองเครื่องเล่นเทปที่เก็บได้เมื่อครูเข้าอีก จึงอด
หยิบเจ้าเครื่องนั้นขึ้นมาไม่ได้ เมื่อเปิดออกดูก็พบว่าข้างในมี
เทปคาสเซตที่ค่อนข้างใหม่อยู่

“ECHOLL (เอคโกล)”

ตรงป้ายชื่อเทปเขียนด้วยลายมือว่า ‘ECHOLL’

โซตะลองกดปุ่มเล่นโดยไม่ได้คิดอะไร แล้วเทปก็หมุน
มีเสียงซ่าๆ ดังขึ้น พร้อมกับหัวใจที่เต้นตึกตักขึ้นมาอย่าง
น่าประหลาด

หลังจากนั้นไม่นาน ทันใดนั้น...

“เอ๊ะ?”

เสียงนั้นหลุดออกมาจากปากโซตะทั้งที่เขาไม่ได้พูด

โซตะขยับตัวพร้อมเอามือแตะไปตามลำตัว มือ และ
เท้าของตัวเองราวกับกำลังสำรวจดูว่าตรงไหนได้รับบาดเจ็บบ้าง
โซตะมองร่างของตัวเองทำแบบนี้จากทางด้านนอก

* MIDI Controller (Musical Instrument Digital Interface Controller) -
อุปกรณ์ควบคุมเพื่อการบันทึก สัญญาณ และส่งข้อมูลมิติไปยังอุปกรณ์
อย่างคอมพิวเตอร์ มีหลายรูปแบบ เช่น คีย์บอร์ด กีตาร์ กลอง ซึ่งโซตะใช้
แบบคีย์บอร์ด

แปลกจัง?

ราวกับการรับรู้ของโซตะได้ถูกกระชากออกมาจากร่างกายตัวเอง และมีใครบางคนที่ไม่รู้จักกำลังขยับร่างกายของเขาอยู่

“เวอร์แล้ว!!!”

ร่างกายโซตะร้องเสียงหลงออกมาราวกับไม่เชื่อสายตาใครคนนั้นที่อยู่ใรร่างโซตะยึดเครื่องเล่นเทปใส่ลงกระเป๋แบบลวก ๆ ก่อนจะรีบวิ่งออกจากสระว่ายน้ำร้างไป ส่วนโซตะตัวจริงซึ่งถูกทิ้งเอาไว้ข้างหลังได้แต่ยืนนิ่งอึ้ง ขยับเขยื้อนไปไหนไม่ได้

“...นี่มันอะไรกันเนี่ย”

เวลานี้โซตะตัวจริงยังคงอยู่ที่เดิม ส่วนใครคนนั้นที่สิงร่างเขากลับวิ่งหนีไปเสียแล้ว

นี่เขากำลังฝึกกลางวันอยู่อย่างนั้นหรือ

โซตะตั้งสติและยื่นมือไปหยิบคอมพิวเตอร์ที่วางอยู่บนม้านั่ง ทว่าปลายนิ้วซึ่งน่าจะสัมผัสสวิตช์บอร์ดได้กลับไร้ความรู้สึกโดยสิ้นเชิง

นิ้วของเขาส่องประกายสีขาวซีด ดูโปร่งใสราวกับวิญญาณ บางทีอาจเป็นเพราะแสงสว่างที่ระยิบระยับราวประกายไฟ นั่นก็เป็นได้

“เอ๊ะ?”

พอลองยื่นมือไปแตะคอมพิวเตอร์อีกครั้งก็ยังคงเป็นเหมือนเดิม

นี่เป็นเรื่องที่เขาไม่อาจเข้าใจได้ แต่ถ้ามันแต่เหม่ออยู่
อย่างนี้ก็อาจจะสายจนเกินไป

โชตะรีบตั้งสติและออกวิ่งตามใครบางคนที่กำลังใช้ร่าง
ของตัวเองไป

เขาวิ่งไปพร้อมกับมองรอบด้าน จนกระทั่งมาถึงบริเวณ
ถนนคนเดินนาเวตะที่อยู่เลียบแม่น้ำเมโตปะ เมื่อเดินเลี้ยว
ออกจากถนนที่มีร้านค้าเล็กๆ เรียงรายสองข้างทางมาเล็กน้อย
ก็พบร่างของตนอยู่หน้าร้านค้าร้านหนึ่ง

ที่นั่นเป็นร้านขายหนังสือเก่าชื่อว่า ‘ชิโอรียะ’

ตรงป้ายหน้าร้านมีใครคนหนึ่งยืนอยู่

เธอเป็นผู้หญิงผมสีดำ เท่าที่เห็นน่าจะอายุเลยยี่สิบปี
มาได้ไม่นาน อยู่ในวัยไล่เลี่ยกับโชตะ ไม่รู้ทำไมถึงจากร้าน
ขายผักที่ประจำอยู่ในอ้อมแขนนั้นถึงได้มีแต่หัวหอมอัดแน่น
เต็มไปหมด

โชตะไม่รู้จักเธอ แต่ดูเหมือนว่าคนที่อยู่ในร่างโชตะ
จะไม่ใช่แบบนั้น

“คานะ”

คนคนนั้นเรียกชื่อหญิงสาวที่เขาไม่รู้จักด้วยน้ำเสียง
ซึ่งฟังดูผูกพันลึกซึ้ง ทั้งที่เป็นเสียงของตัวเองแท้ๆ แต่กลับฟัง
เป็นคนละคนโดยสิ้นเชิง

“ขอโทษที่วันซ่อมฉันไปไม่ได้! เอ๊ะ?! เสียงของฉัน
มันแปลกๆ เนอะ ว่ามั๊ย”

“ใครนะ?”

คานะพูดออกมาด้วยท่าที่เย็นชาพลางทำหน้าไม่เข้าใจ
“...ไม่เอาสิ! ยังโกรธฉันอยู่อีกเหรอ?”
ร่างของโซตะเข้าไปสวมกอดหญิงสาวที่ชื่อคานะทั้ง ๆ ที่
เธอยังคงประคองถุงผ้า

“เอาน่า ฉันขอโทษแล้วกัน!”

“อย่ามาทำแบบนี้ล่ะ!”

โซตะรู้สึกเครียดกับภาพที่เกิดขึ้นตรงหน้า
ร่างของตัวเองกำลังกอดหญิงสาวที่ชื่อคานะอย่าง
แนบแน่น ส่วนคานะนั้นขัดขึ้นด้วยท่าที่รังเกียจ

ไม่ว่าจะมองจากมุมไหนก็เป็นการลวนลามชัด ๆ
แย่นี้มันอาชญากรรม ถ้าถูกแจ้งความละก็ต้องโดน
จับแหง ๆ

ขณะที่โซตะกำลังหน้าซีดกับเหตุการณ์อันยากจะเข้าใจ
และรู้สึกวุ่นวายในหัวขาวโพลนไปหมดนั้น ก็ได้ยินเสียงซ่า ๆ ดังขึ้น
ข้างหู

เป็นเสียงแบบเดียวกันกับเมื่อตอนกดเครื่องเล่นเทป
ที่สระว่ายน้ำร้างนั่นเอง

จากนั้นตามมาด้วยเสียงดังกึกเหมือนตอนเทปเล่น
จนหมดม้วน แล้วภาพที่มองเห็นก็ตัดไป

โซตะรู้สึกวุ่นวายกับร่างที่ถูกกระซกอย่างรุนแรง พอรู้สึกตัว
อีกทีก็พบว่าในอ้อมแขนของตนมีคานะอยู่

เมื่อได้มองแบบใกล้ชิดแล้วพบว่า ใบหน้านั้นช่างน่ารัก
น่าทะนุถนอมไม่น้อยเลยทีเดียว เพียงแต่แววตากลับดูดัน

จ้องมองเขาอย่างกับจะกินเลือดกินเนื้อ รวากับปฏิเสธเขาอย่างรุนแรง

ร่างกายอันบอบบาง ผมดำสลวย ช่างเป็นสิ่งมีชีวิตที่แตกต่างกับตัวเขาโดยสิ้นเชิง ทำให้หัวใจเกิดเต้นระรัวขึ้นมา

“หยุดนะ! ปล่อยฉัน!”

โชตะซึ่งเพลอจ้องคานะโดยไม่ได้ตั้งใจ ถูกคานะที่ตื่นอยู่ ในอ้อมแขนผลักออกเต็มแรง

ชายวัยรุ่นคนหนึ่งวิ่งตรงเข้ามาหาโชตะซึ่งกำลังเกิดความลัสน สีหน้าของเขาคนนั้นแสดงให้เห็นว่าโมโหเป็นที่สุด โครงหน้าได้รูปดูทรงพลังและน่าเกรงขามเป็นอย่างมาก

คนคนนี้ก็น่าจะอยู่ในวัยเดียวกับโชตะเช่นกัน เสื้อที่สวมใส่เป็นสไตร์ลสบายๆ เหมือนวัยรุ่นทั่วไป แต่บรรยากาศกลับมีเสน่ห์ดึงดูดอย่างประหลาด

มองเพียงแวบเดียวก็รู้ได้ทันทีว่าเป็นผู้ชายประเภทที่เขาไม่อยากจะยุ่งด้วยเป็นอันขาด เป็นมนุษย์ที่ไม่มีทางเข้ามาข้องเกี่ยวกับคนมีตมอย่างโชตะแน่นอน

“คานะ ไ้หมอนี่เป็นใคร!”

ชายคนนั้นเอ่ยถามคาดคั้นราวกับต้องการต่อว่า ทว่าคานะกลับเมินเฉยต่อเสียงของเขาแล้วเดินเข้าร้านหนังสือเก่า

“คะ คานะ เฮ้!”

ผู้ชายคนนั้นทำท่าจะเคาะประตูกระจกหน้าร้าน แต่มือกลับทะลุผ่านกระจกไป

ซึ่งเป็นแบบเดียวกันกับตอนที่โชตะพยายามหยิบโน้ตบุ๊ก

ที่สรว่ายน้ำร้างไม่มีผิวด

เมื่อได้สติโซตะจึงหันมองไปรอบตัว ภูเขาแจจกรยาน
ที่ไล่ไว้ในกระเป๋าท่อนอยู่ที่พื้นตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้

“หยิบได้แล้ว”

พอยื่นมือออกไปเขาก็สามารถหยิบภูเขาแจจขึ้นมาได้
ตอนนี้โซตะสามารถเคลื่อนไหวร่างกายได้ตามเจตจำนงของ
ตัวเอง รวากับเหตุการณ์ก่อนหน้านี้เป็นเรื่องราวโกหก

โล่งอกได้ไม่ทันไร อยู่ดีๆ ความกังวลก็เข้ามาจู่โจม

โซตะคิดว่าต้องรีบหนีไปจากที่นี่ให้เสียพันๆ ก่อนจะได้เกิด
เรื่องราวอันยากจะเข้าใจขึ้นมาอีก เขาเดินย้อนกลับออกมาตาม
ถนนเส้นเดิมอย่างรวดเร็ว โดยไม่สนใจชายคนนั้นที่กำลังจะ
เคาะประตูกระจกหน้าร้านหนังสือเก่าอีกครั้ง

ตู้กระจกแสดงสินค้าหน้าร้านที่เรียงรายกันอยู่นั้นสะท้อน
ภาพของโซตะ ทำให้เขาเกิดความรู้สึกโล่งใจพลางเร่งฝีเท้า
ให้เร็วยิ่งขึ้น

“เฮ้ รอฉันด้วยสิ!”

มีเสียงดังจากทางด้านหลัง โซตะจึงคิดเสียว่าคงหลอน
ไปเองและพยายามไม่หันกลับไปมอง

แต่ชายคนนั้นก็วิ่งไล่ตามมาจนทัน และอยู่ข้างๆ ทำให้
โซตะไม่สามารถเพิกเฉยได้อีก

“ตามมาทำไมครับ?”

น้ำเสียงแข็งกร้าวนั้นกระทั้งตัวเองยังตกใจ โซตะไม่อยาก
ยุ่งเกี่ยวกับคนคนนี้ รวมถึงเรื่องราวไร้สาระแบบเมื่อสักครู่

อีกต่อไปแล้ว

“นายเป็นอะไรกับคานะ? ฉันกำลังกอดคานะ แล้วอยู่ๆ นายก็มากอด สยองชะมัด เรื่องมันเป็นไปทำไมกันแน่?”

โชตะหยุดเดินและรู้สึกสะดุดกับคำพูดของชายคนนั้น หญิงสาวที่ตัวเขาไม่รู้จักอย่างแน่นอน กับความรู้สึกอบอุ่นจากร่างนั้นหวนกลับคืนมาอย่างชัดเจน ในตอนแรกเขาไม่ได้เป็นคนกอด แต่พอรู้ตัวอีกทีเธอก็เข้ามาอยู่ในอ้อมแขนเสียแล้ว

“อย่างนั้นเอง”

โชตะหยิบเครื่องเล่นเทปออกมาจากกระเป๋า

ต้นเหตุของเรื่องราวประหลาดๆ ก็คือเครื่องเล่นเทปที่เก็บได้จากสระว่ายน้ำร้างนั่นเอง

ก่อนหน้านี้พอโชตะกดปุ่มเล่นเทป ร่างของเขาก็ถูกขโมย ส่วนคนที่อยู่ในร่างเขาก็คือผู้ชายคนที่เข้ามาพูดกับเขาไม่หยุดตรงหน้าคนนี้

“พอกดปุ่มเล่นซ้ำนี้แล้ว...”

“อะ? นั่นมันของฉันนี่นา ทำไมมันถึงมาอยู่กับนายได้?”

โชตะกดปุ่มเล่นเทปแทบจะในทันทีแทนคำตอบ

หลังเสียงดังซ่า ความรับรู้ของเขาก็ถูกกระชากออกจากร่างและภาพก็ตัดไปเช่นเดิม

“เอ๊ะ?”

ไม่รู้ว่าใครเป็นคนร้องออกมากันแน่

โชตะกับชายคนนั้นมองหน้ากัน

เป็นไปได้!

ราวกับว่ากำลังมองร่างด็อฟเพิลเก็งเงอร์* ของตัวเอง
อย่างไรอย่างนั้น

“เอ๊ะ...นั่นฉันเหรอ?”

โซตะซึนึวอันลั่นเทาไปยังชายซึ่งอยู่ในร่างกายของ
ตัวเองเบื้องหน้า

ที่แน่ๆ คือตัวเขาอยู่ตรงนี้ แต่กลับมีคนอื่นมาสิงร่าง
และทำหน้าที่ยวนกวนประสาท

“ฉันเหรอ?”

ร่างของเขาขยับเขยื้อนเองโดยโซตะไม่ได้สั่งการ แล้วยัง
ซึนึวเข้าหาตัวเอง และหันไปมองร่างของโซตะซึ่งสะท้อนอยู่บน
ตู้กระจกแสดงสินค้าหน้าร้านอย่างจริงจัง

“จริงเหรอเนี่ย...”

โซตะหันไปจ้องที่ตู้กระจกข้าง ซึ่งในความเป็นจริง
ควรมองเห็นเป็นภาพโซตะสองคนสะท้อนอยู่บนนั้น

ทว่ากลับไม่มีภาพตัวเขา ภาพที่สะท้อนบนบานกระจก
มีเพียงภาพของชายที่กำลังใช้ร่างของเขาอยู่เท่านั้น

ราวกับชายที่ไม่รู้จักคนนี้ได้เข้ามาอยู่ในร่างของเขา

* ด็อฟเพิลเก็งเงอร์ (doppelgänger) - ความเชื่อจากเรื่องเล่าพื้นบ้านของ
เยอรมนี เป็นการพบเจอกับอีกคนหนึ่งอยู่ต่างสถานที่ในเวลาเดียวกัน เป็นสัญลักษณ์
ของความโชคร้าย

โชตะ นักศึกษาที่ไม่เก่งเรื่องมนุษยสัมพันธ์
กับอากิ นักดนตรีหนุ่มที่เสียชีวิตจากอุบัติเหตุเมื่อ 1 ปีก่อน
โชตะบังเอิญเก็บเทปคาสเซ็ทของอากิ
ได้จากสระว้ายน้ำร้างที่ซ่อนไปบ่อย ๆ เวลาต้องการอยู่คนเดียว
พอกดเล่นเทปก็ปรากฏว่าทั้งสองคนเกิดสลับร่างกัน!
แต่อยู่ในระยะเวลาเพียง 30 นาทีเท่านั้น
ถึงเวลาที่บทเพลงของคนสองคน
ที่มีความแตกต่างกันอย่างสุดขั้วจะส่งไปถึงแฟนสาวของอากิ
และทำให้โลกใบนี้เปลี่ยนแปลงไปโดยสิ้นเชิง!

นวนิยายที่ได้รับการสร้างเป็นภาพยนตร์อันโด่งดังมา
นำเสนอโดยอาราตะ แมคเคนยู X คิตามุระ ทาคูมิ

Fuurin & Unicorn

ไฮไลต์เล่มนี้
สแกนเลย!

ISBN (e-book) 978-616-08-5174-4

9 786160 851744

199 บาท

Our 30-Minute Sessions
30 นาที...จนกว่าจะจากลา...
หมวด : วรรณกรรมนิยาย